PROLÓG

VEČNÁ PRÍSAHA

Sedím v drevenej zlatom vykladanej lectike, obklopená červenými hodvábnymi vankúšmi. Jemná biela látka tuniky mi skĺzava z jedného ramena a voľne splýva po tele. Zlaté náramky zvýrazňujú moju opálenú pokožku a ticho cinkajú pri každom kolísavom pohybe nosidiel. V ušiach mi ešte stále znejú falošné chvály rímskych patricijov. Vravia, že moja krása je hodná cisárskeho paláca, no pre mňa sú ich paláce iba pozlátenou klietkou. Vnútro mi zväzuje ťažká, chladná nervozita, ktorá mi sťahuje žalúdok a nedovoľuje mi slobodne sa nadýchnuť.

Cez záves hľadím na slnkom zaliate svahy posiate olivovníkmi. Ich striebristé listy sa chvejú v horúcom vánku a vznáša sa nad nimi jemný opar prachu. Vnímam tú nádheru len cez nepokojný závoj myšlienok. Riskovala som všetko, keď som pod rúškom noci utiekla z Ríma.

Zradila som svoju rodinu, opustila bohatstvo a pošliapala dohodnuté zásnuby s mužom, ktorého som z duše nenávidela. Urobila som to preňho. Keď z diaľky zaveje slaný morský vzduch, viem, že som blízko cieľa. Stačí jediný nádych a cítim jeho prítomnosť v každej bunke tela. Medzi nami existuje neviditeľné, nezničiteľné vlákno, ktoré nedokáže preťať čas, diaľka ani hnev celého impéria.

Napriek tomu ma pri každom šuchote suchého lístia zamrazí. Moja láska k nemu je hlboká ako more, no strach, ktorý ma dnes zviera, je temnejší než hĺbka pod útesmi. Tá desivá predtucha z nočných snov sa mi zarezáva hlboko pod kožu.

„Nikdy sa ťa nevzdám," zašepkám. Moje slová pohltí neúprosné poludňajšie ticho. Zotročení nosiči s chrbtami lesknúcimi sa od potu, pod spaľujúcim južným slnkom, ma nemôžu počuť.

Blížime sa k pevnosti. Týči sa na strmom skalnom brale ako hrdá kamenná koruna, obklopená azúrovou vodou, ktorá sa neustále triešti o jej

úpätie. Moje srdce bije v rovnakom divokom rytme ako tie nespútané vlny. Vystupujem z nosidiel a v kožených sandáloch stúpam po starých kamenných schodoch. Hrubý chlad kamenných múrov ma chladí pod prstami a v spánkoch mi splašene búši krv.

A potom sa objaví.

Stojí tam, vytesaný z odhodlania a sily. Tmavá olivová pokožka na širokých ramenách, čierne pramene vlasov padajúce do čela a oči... tmavohnedé, so zlatistým zábleskom, v ktorých sa zračí spaľujúca vášeň i nekonečná neha.

Naťahujem k nemu ruku. Zovrie moje prsty a priloží si ich k perám. V tej chvíli sa svet okolo nás rozpadá na prach. Čas prestáva existovať, morský príboj stíchne a vietor ustane. V jeho pohľade vidím celú svoju existenciu – pozerám do zrkadla vlastnej duše. Je to hlboký pokoj i spaľujúci plameň zároveň.

Podlamujú sa mi kolená, no on ma jedným pevným pohybom zachytí okolo pása a pritiahne si ma k hrudi. Naše pery sa spoja v horúcom, zúfalom bozku, v ktorom je všetka bolesť z nášho odlúčenia. Keď sa od seba s chvejúcim sa dychom odtiahneme, položím mu dlaň na rozpálené líce.

„Prišla som za tebou. Už nás nerozdelia, odídeme spolu tam, kde nás nikto nenájde... Každý deň bez teba bol len prázdnotou, ktorá ma pomaly zabíjala.“

Jeho zovretie ešte viac zosilnie, svaly na čeľusti sa mu napnú a v hlase má neotrasiteľnú istotu.

„Môj život má zmysel len po tvojom boku. Patríš ku mne a budem ťa chrániť pred celým svetom, pred hnevom senátu i pred samotným osudom. Tu a navždy.“

Prisaháme si večnosť. Ďalší bozk má spečatiť náš sľub, no skôr než stihne dohorieť, krehké bezpečie rozčesne kovový rachot.

Ťažké kroky okovaných sandálov. Rinčanie bronzu o železo.

Vzduch oťažie pachom zrady a smrti. Na nádvorie pevnosti vtrhnú rímski legionári so vztýčenými kopijami, vedení generálom s bronzovou

prilbou a krvavočerveným chocholom. Hneď za nimi, sprevádzaný osobnou strážou, vystupuje z tieňa sám senátor – muž, za ktorého som sa mala vydať, pred ktorého chladnou krutosťou som utiekla. Cez zástup vojakov na mňa hľadia jeho oči plné urazenej pýchy, temného hnevu a neúprosnej pomstychtivosti. Prišiel si osobne vziať späť to, čo považoval za svoj majetok. „Zabite ho," zaznie suchý, nemilosrdný rozkaz generála.

Dvaja vojaci sa vrhnú vpred, no on bojuje ako lev. Každý jeho úder je vedený zúfalou snahou vytvoriť mi štít vlastným telom. Presila je však privysoká a krutá. Kopije a ťažké štíty ho zatlačia k zemi a zrazia na kolená. Skôr než stihne vstať, generál pristúpi k nemu. Široký rímsky gladius presekne vzduch a s tupým zvukom prebodne jeho hruď.

„NIE! Pustite ho! Nechajte ho!" Výkrik mi trhá hrdlo, no zaniká v surovom rinčaní zbroje.

Vytrhnem sa zo zovretia vojaka, ktorý ma zachytil, a padám na kamennú podlahu k jeho telu. Dlaňami narážam na horúcu, lepkavú krv valiacu sa spod látky tuniky. Jeho pohľad pomaly hasne, no to zlatisté svetlo v ňom stále horí len pre mňa. Moje srdce sa sťahuje do neznesiteľnej bolesti, akoby mi ho niekto drvil holými rukami.

Položím si jeho hlavu do lona. Moje slzy mu stekajú po blednúcich lícach priamo na pery. S posledným zachvením hrude ku mne zašepká:

„Navždy... ťa budem milovať. Nájdem ťa v každom ďalšom živote. Prisahám."

Dych vyprchá. Telo oťažie. S jeho odchodom umiera aj všetko svetlo a zmysel na tomto svete.

Pomaly vstanem. V mojom vnútri nezostal strach, len spaľujúci mráz. Rýchlym pohybom vytrhnem dýku z opasku najbližšieho zaskočeného legionára. Otočím sa k mužovi, ktorý ho dal bez milosti zabiť – k senátorovi, za ktorého ma chceli proti mojej vôli vydať, pozriem mu priamo do tváre s úsmevom, v ktorom je viac chladného opovrhnutia než v celom podsvetí.

„Nikdy nebudem tvoja."

Otočím ostrie proti sebe a bez jediného zaváhania vrazím čepeľ hlboko do vlastného srdca.

1. KAPITOLA

PREBUDENIE V TIENI MINULOSTI

„Mamka, zobuď sa... zase kričíš zo sna,“ ozval sa pri mne jemný, ustarostený hlások.

„Mamka, čo sa ti snívalo? Prečo plačeš?“

Pomaly som otvorila unavené oči. Zostala som visieť v ťažkom medzipriestore, niekde na hranici medzi mrazivým snom a rannou realitou. Ten hlas som na okamih nedokázala nikam priradiť, v ušiach mi ešte doznieval rinčivý zvuk rímskej zbroje a chlad pohľadu muža, ktorého temné oči ma prebodli ako dýka, ktorú som si vrazila do srdca. Až po chvíli sa hmla rozplynula a ja som uvidela známu tváričku – kučeravé dievčatko s gaštanovými vláskami a smaragdovými očami. Vivien. Moja milovaná dcéra, jediné svetlo a zmysel môjho života.

Pri pohľade na ňu ma na zlomok sekundy zovrel ten známy tieň strachu – spomienka na to nešťastné leto v Bulharsku, kde som ju takmer navždy stratila. Prešla mnou triaška.

Pokúsila som sa vymotať z perín, ktoré sa mi lepkavo držali prepotenej pokožky.

„Už som hore, láska moja,“ zašepkala som zachrípnutým hlasom a usilovala sa zamaskovať chvenie v tele. „To bol len hlúpy sen. Nič vážne, naozaj.“

Posadila som sa a snažila sa na tvári vyčariť ten najpokojnejší úsmev, akého som bola schopná.

„Čo si dáme dobré na raňajky? Niečo slané, či radšej sladké lievance?“

Bolo to naše ranné kúzlo. Otázka, ktorou som sa vždy pokúšala zahnať nočné mory a vrátiť do nášho bytu bezstarostnosť. Vivien ma však nepustila tak ľahko. Zložila si drobné rúčky na okraj postele a zahľadela sa na mňa s tou odzbrojujúcou detskou vnímavosťou.

„Mamka... a komu si to kričala, že nikdy nebudeš jeho? Chcel ťa niekto zobrať preč?“

Jej slová ma zasiahli ako blesk. Zamrazilo ma až v kostiach. Obdivovala som jej bystrosť a čistotu, no v tej chvíli by som dala čokoľvek za čarovný prútik, ktorým by som z jej sveta vymazala akýkoľvek tieň nepokoja a zariadila jej život stokrát šťastnejší, než bol ten môj.

„Nikto ma nikam nezoberie, miláčik,“ pohladila som ju po líčku a vtiahla ju do náručia. „My dve zostaneme navždy spolu, dobre? A teraz už koniec vyšetrovania, lebo namiesto raňajok zjem tie tvoje líčka!“

Vivien sa zvonivo zasmiala, vytrhla sa mi z objatia a s bosými nôžkami vybehla z izby rovno do kuchyne.

Vydýchla som vzduch, ktorý som nevedomky zadržiavala. Pretrela som si tvár a rýchlo si stiahla prepotené tričko. Hádzala som ho do koša na bielizeň s trpkou myšlienkou, že tieto nočné výjavy nie sú len náhodné obrazy. Boli zrkadlom môjho vyčerpania a prázdnoty v manželstve. S mužom sme už dávno žili len vedľa seba ako dvaja cudzinci. Dve rovnobežné koľaje, ktoré sa nikdy nestretnú, no z nejakého dôvodu stále držia ten istý vlak pokope.

Mali sme pred sebou rovnú hodinu. Presne toľko nám stačilo na zapletenie dvoch dokonalých vrkočov, výber teplého jesenného oblečenia a rýchly presun cez ranné ulice. Medzi studenými kvapkami dažďa sme utekali najprv do školy a potom rovno k dverám môjho kozmetického salóna.

Ako som predpokladala, moja prvá ranná klientka už postávala pred vchodom a nervózne sa pozerala na hodinky. My Slováci máme presnosť v krvi, no niekedy si ju zamieňame s netrpezlivosťou.

„Dobré ráno, nech sa páči, poďte ďalej do tepla,“ privítala som ju s úsmevom a otvorila dvere do voňavého priestoru salóna. „Dnes máme naplánovaný ten permanentný make-up obočia, však?“

„Áno, presne tak,“ vošla dnu a striasla zo seba chlad ranného dažďa. V jej hlase bolo cítiť zmes obrovského očakávania, no v očiach mala skrytý

strach. Poznala som ten výraz dôverne – občas som si pripadala skôr ako zubár, ku ktorému človek ide s rešpektom a v duchu odpočítava minúty, kedy zosadne z kresla.

„Skôr než sa do toho pustíme, musíme vyplniť krátky zdravotný dotazník," usadila som ju a podala jej podložku s perom. „Potrebujem vedieť o všetkých liekoch, alergiách či chronických ochoreniach. Je to nesmierne dôležité, aby sme predišli akýmkoľvek komplikáciám pri hojení pigmentu."

„Hovorila som o tom aj so svojím lekárom, pani Laura, a ubezpečil ma, že je všetko v poriadku," usmiala sa s narastajúcim optimizmom. „Takže sa môžeme pustiť do toho. Spravte zo mňa krásavicu!"

Pri tom, ako si skladala kabát, som cítila jej skúmavý pohľad. Klientky si ma vždy v prvých sekundách premeriavali – hľadali na mojej tvári dokonalé línie a bezchybné obočie, aby sa uistili, že svoju prácu naozaj ovládam. Mala by som ísť príkladom, no v mojom prípade často platilo staré známe „obuvník chodí bosý".

„Vyzeráte akosi unavene... Asi máte veľa práce pri toľkých ženách, čo k vám chodia," poznamenala súcitne, keď zbadala tmavé tiene pod mojimi očami.

„Priznávam, práce je dosť, no za tieto kruhy môže skôr genetika," zasmiala som sa ticho a nasadila si jednorazové rukavice. „U nás v rodine máme po prebúdzaní sklony k opuchom. Ale čoskoro si plánujem urobiť novú certifikáciu na omladzujúcu procedúru, ktorá nám ženám dokáže ubrať dobrých desať rokov, takže to vyriešim."

Snažila som sa odvrátiť pozornosť od svojho nočného rozpoloženia. Nechcela som rozprávať o nočných morách ani o tom, čo vo mne zanechalo to nešťastné Bulharsko.

„Tak to dúfam, že budem medzi prvými, ktoré vyskúšate!" ožila klientka. Milovala som túto ich zvedavosť a dôveru v každú novinku, ktorú som do mesta priniesla.

„Určite s vami budem počítať," prikývla som a po hodine precíznej práce s mikroihlou som pred ňu položila zrkadlo. „Pozrite sa a povedzte mi, ako sa vám to páči."

Klientka sa zahľadela na svoj odraz a oči sa jej okamžite rozžiarili.

„Wau... panebože, to je úžasné! Presne takéto jemné a prirodzené som to chcela. Ďakujem vám krásne! Na korekciu sa vám ozvem o dva týždne, hneď ako si nahlásim voľno v práci."

Vystískala ma pohľadom, zaplatila a s novým sebavedomím vykročila do daždivého dňa.

Mala som svoju prácu úprimne rada. Bola to moja kotva a hnací motor. V našom regióne, kde sa nezamestnanosť dlhodobo držala na najvyšších priečkach, bolo malé požehnanie mať vlastný úspešný salón a zarábať slušné peniaze. Toľko ľudí z okolia muselo opúšťať svoje rodiny a odchádzať na týždňovky na západné Slovensko alebo do cudziny, len aby prežili. Ja som mohla zostať doma pri svojej dcére.

Po ďalšej popoludňajšej zákazníčke som upratala pracovný stôl, zamkla salón a ponáhľala sa k základnej škole. Vivien mi chýbala každú jednu minútu. Po celý čas som ticho dúfala, že ranný diktát zo slovenčiny dopadol podľa jej predstáv.

Keď sa otvorili ťažké školské dvere a zbadala som ju utekať po schodoch s úsmevom od ucha k uchu, všetko napätie zo mňa spadlo. Ešte ani nestihla poriadne otvoriť dvere na aute a už zo seba chrlila slová.

„Mamka! Mám jednotku s hviezdičkou!" zakričala natešene a v zelených očiach jej hrali iskry.

„Vidíš to? Vedela som to! Som na teba neskutočne hrdá, si moje šikovné dievčatko."

Zavrela dvere a ja som vyrazila cez sychravé ulice smerom k našej obľúbenej reštaurácii. Bol to náš malý rituál – personál nás poznal, len čo sme vošli, s úsmevom nám priniesli jedálne lístky, aby sme po náročnom dni nečakali hladné.

Kým sme čakali na jedlo, Vivien neúnavne rozprávala. Preberala učiteľov, prestávky a nakoniec premostila k tomu najdôležitejšiemu – jej

spolužiačky mali nové zberateľské hračky Labubu a ona by bez nich zrejme neprežila ani týždeň. Z jej nenápadných pohľadov mi bolo nad slnko jasné, že plánovala poobede návštevu hračkárstva.

„Láska moja," usmiala som sa ponad polievku a snažila sa nasadiť diplomatický tón. „Ešte nemáš ani meniny, ani narodeniny. Naša polička v izbe už ďalších plyšových nájomníkov naozaj neunesie. A navyše, dnes musíme prísť domov načas. Musíme dorobiť tú prírodovedu zo včera a naučiť sa novú látku, lebo pani učiteľka vás bude určite skúšať."

Vivien mierne našpúlila pery, no rozvážne prikývla.

O pol hodiny neskôr sme už sedeli v aute na ceste domov, keď sa zrazu prudko otočila na sedadle.

„Mamka! Ale veď ja mám dnes predsa tanečnú! Dnes nacvičujeme choreografiu na tú súťaž!"

V sekunde ma oblial pot. Pri všetkých pracovných povinnostiach a nočných morách som na to úplne zabudla.

Nedala som však na sebe nič poznať a nasadila som ten najpokojnejší materský tón, akého som bola schopná:

„Samozrejme, miláčik. Myslím na to, veď preto sa tak ponáhľame... Ideme rovno domov po veci."

2. KAPITOLA

PATRÍCIA A JEJ ŠIALENÝ NÁPAD

Po vyčerpávajúcom dni plnom povinností som sa vždy najviac tešila na našu večernú balkónovú seansu s Patríciou. Na tie chvíle, keď sme pri šálke čaju preberali život, prácu a plány, ktoré sme sa zatiaľ neodvážili uskutočniť. Bola mojou oporou a nesmierne dôležitou súčasťou môjho sveta. Mala v sebe presne tú odvahu a rázne odhodlanie, aké som ja ani po jedenástich rokoch v uväznenom manželstve nedokázala nájsť. Vo svojich tridsiatich troch rokoch vychovávať štrnásťročného syna, zvládnuť popri dieťati maturitu, dokončiť vysokú školu, rozviesť sa a ešte si aj kúpiť vlastný byt – na to bolo treba pevnú vôľu a silný chrbát. Ona už mala to najťažšie obdobie za sebou a stála pevne na vlastných nohách.

„Čau, moja zlatá," privítala som ju vo dverách s unaveným úškrnom, v ktorom sa miešala radosť s celodennou frustráciou. „Už ťa čakám s naším mätovým čajom a zapálenou vanilkovou sviečkou. Poďme na balkón, nech dáme susedom zase nejaký dôvod na reči."

Patrícia vošla, zhodila kabát a dlho sa mi zadívala do tváre.

„Podľa tvojich očí súdim, že si mala opäť poriadne dobrodružnú noc s tvojou osudovou antickou láskou," poznamenala sucho. Jej irónia chutila ako soľ v rannom čaji – prebrala vás okamžite, no poriadne vám z nej stiahlo hrdlo.

„Nemá zmysel ti klamať," vzdychla som si a položila pred ňu horúci hrnček. „Áno, zase ten istý sen. Začína ma to ničiť aj cez deň. Ráno sa budím dolámaná a vyčerpaná, už chápem náročnosť povolania ľudí, ktorí pracujú celú noc."

„A prečo to konečne nezačneš riešiť? Myslíš si snáď, že je normálne to, čo sa ti deje?" nenechala sa uchlácholiť. Neprekvapila ma jej priamosť. Poznala som ju pridlho a vedela som, že chce len to, aby som bola konečne šťastná. Aby sme si mohli bez napätia vyraziť na náš

obľúbený výlet do neďalekého mesta bez toho, aby mi neustále s výčitkami vyzváňal mobil.

„Možno tie sny vyzerajú desivo," povedala som opatrne a hľadala správne slová, ktorými by som obhájila vlastnú bezmocnosť. „Ale nie je to nič iné, len daň za to, že zostávam na mieste, kde som už dávno nemala byť."

Patrícia mlčky prikývla a čakala, kým budem pokračovať. V duchu som však dodala to nevyslovené: *Zostávam s človekom, s ktorým môj život vedie len do tmavého lesa bez orientačných tabúľ.* Nechcela som to pred ňou vysloviť nahlas. Nechcela som ju zaťahovať do bahna svojich pochybností a ani ju nútiť, aby mi opäť robila sudcu.

„Krútim sa v bludnom kruhu," povedala som radšej nahlas a rukami som zovrela teplý porcelán. „Nahováram si, že takto žijú všetci.

Že Vivien má aspoň otca a nikto na ňu v škole nemôže ukazovať prstom, že je z rozvrátenej rodiny."

Hoci som Patríciinu nezávislosť obdivovala, vnútorne som visela v pasci. Na jednej miske váh stála túžba zachovať dieťaťu ilúziu kompletnej rodiny, no na druhej mrazivé vedomie, že ak by som mala takto prežívať ďalších päť rokov – kým Vivien skončí základnú školu a odíde na internát, celkom určite sa zbláznim.

„Mám pre teba nápad," preťala ticho Patrícia a uprela na mňa pohľad. „Čo keby sme si spravili výlet do Košíc? Počula si už niekedy o regresnej terapii? Venuje sa jej tam jedna moja známa psychologička. Pomáha ľuďom preskúmať podvedomie a spracovať staré traumy či nevysvetliteľné bloky. Prečo by sme za ňou nezašli?"

Dala mi jasne najavo, že podľa nej moje stavy neznesú odklad.

„Veď od toho nešťastného Bulharska si celá vymenená," dodala tichšie, no neúprosne. „Si ustráchaná, bojíš sa o každú maličkosť a dokonca aj mne voláš každé ráno, hneď ako dorazím do práce, či som docestovala živá a zdravá."

„Patrícia, mám ťa rada,“ nadvihla som obočie s varovným úsmevom. „Ale ak mi ešte raz povieš, že som zrelá na psychiatra, nabudúce ti namiesto mäty nasypem do čaju sódu bikarbónu.“

Chápala som, že mi chce pomôcť, no moja pýcha sa búrila. Ešte stále som nebola pripravená pripustiť si, že by som mala zaklopať na dvere cudzieho terapeuta.

„Nie, ďakujem,“ uzavrela som to rázne. „Ešte nie som v takom zlom stave, aby som potrebovala psychológa.“

Náš rozhovor sa našťastie stočil iným smerom. Rozprávala o novom mužovi, s ktorým sa začala nezáväzne stretávať – o tom peknom pocite, keď môžete nezáväzne ísť na kávu či na večeru bez toho, aby ste hneď plánovali spoločnú budúcnosť. Po rokoch povinností a ťažkého rozvodu si jednoducho chcela dopriať čas len pre seba, bez tlaku na vážny vzťah. Úplne som ju chápala, po tom všetkom si zaslúžila trochu ľahkosti a radosti zo života.

Dopili sme posledné chladnúce dúšky čaju. Nočný vzduch na balkóne začínal nepríjemne zaliezať pod kožu a bol najvyšší čas ísť spať. Rozlúčili sme sa v predsieni a ja som za ňou poslala vzdušnú pusu presne tak, ako to zvyknem robiť Vivien.

Bola som vďačná, že ju mám. Keby som si mohla vybrať sestru, bola by to bez váhania ona. Rodinu si však nevyberáme, do tej sa jednoducho narodíme. Moja mama je skvelá žena, ale na môj vkus príliš tvrdohlavá a neoblomná. Vždy si išla tvrdo za svojím a neraz prerážala hlavou múr, hoci jej divoký temperament dokázal človeku vliať novú krv do žíl. Moja sestra je zasa presný opak – je to človek, ktorý celým srdcom žije pre svoju rodinu a pre blaho svojich najbližších by spravil čokoľvek, hoci svoju hlbokú a citlivú dušu občas skrýva pod zdanlivo nepriepustným pancierom. Mali sme náročné detstvo; mama musela celé roky drieť v zahraničí, aby nás vôbec uživila, kým sme dospievali. Ja som zostala kdesi na polceste medzi nimi dvoma.

Milujem svoju osobnú slobodu, no paradoxne práve preto som ešte stále neodišla z manželstva. Môj muž mal svoj vlastný svet – posilňovňu,

koníčky a široký okruh známych. Bol spokojný, pokiaľ bolo doma postarané o rodinu a na stole čakala každý deň teplá, nutrične vyvážená večera. Ja som tak mohla v relatívnom pokoji vychovávať Vivien a navonok nosiť masku dokonale harmonickej rodiny, presne ako to robí deväťdesiat percent párov okolo nás.

Všetci sa tvária, že sú spokojní, no ja vidím tú vyhasnutú iskru v očiach matiek, ktoré tlačia kočík s uplakanými bábätkami pred sebou. Cítim ich beznádej, márnosť a vnútorný duševný nepokoj. Máme čosi spoločné.

Nahovárame si, že žijeme pre rodinu, kvôli deťom, ale utekáme od vlastného vnútra – od toho, čo nám kedysi spôsobovalo radosť. Bojíme sa zmien a stojíme v rade na ceste za prázdnotou.

Je to nenaplnená túžba otvoriť krídla a letieť do neznáma, pozbierať staré rozbité črepy našich želaní a vytvoriť z nich krajší obraz našej budúcnosti.

Túžime si zbaliť kufre a odísť za šťastím, tak ďaleko, ako to len pôjde. Chceme cítiť zabudnutú vôňu mora, vietor vo vlasoch a slnečnú páľavu na pokožke. Bojujeme s démonmi našich vlastných túžob a dobrovoľne zatvárame za sebou dvere zlatej klietky, ktorú voláme spokojný život.

Moje myšlienkové pochody napokon prerušila ťažká únava, ktorá mi ako olovo padla na unavené viečka.

3. KAPITOLA

POSLEDNÉ ZBOHOM

„Ponáhľaj sa, musíš stihnúť loď!“

Jeho hlas znel naliehavo, preťatý tichou úzkosťou, no napriek tomu ma zvieral v náručí tak tuho, akoby ma chcel vlastným telom zaštítiť pred neviditeľnou pohromou. V malej, prítmím zahalenej izbe nepokojne plápolali plamienky voskových sviečok. Ich mihotavé svetlo kreslilo po omietke starých múrov dlhé, chvejivé tiene-tiene, ktoré už vopred poznali náš neodvratný ortieľ. V jeho očiach horel nesmierny smútok, ktorý prenikal každým mojím nádychom a zväzoval mi srdce do uzla.

„Nie,“ odvetila som s chladným, neotrasiteľným odhodlaním, hoci sa vo mne dvíhala ničivá búrka. „Povedala som ti, že bez teba neodídem! Nenechám ťa tu samého, nech sa stane čokoľvek.“

Moje rozhodnutie bolo pevné ako skala. Zostať po boku muža, ktorého som milovala celou svojou podstatou, hoci by to malo znamenať náš spoločný zánik.

„Zaprisahávam ťa, musíš odísť!“ jeho dych bol horúci a prosebný. „Nedokážem ťa ochrániť pred tým, čo prichádza. Odplávaj s našou rodinou. Odveď ich do bezpečia, ďaleko od tohto prekliateho miesta, ktoré sa už o chvíľu premení na náš hrob!“

„Pošlem ich preč, no ja na tú loď nevstúpim,“ hľadela som mu priamo do tváre. „Moja voľba je definitívna.“

Videl, že akékoľvek dohováranie je zbytočné. Jeho slová sa strácali v ťažkom vzduchu, bezmocné voči sile môjho vzdoru.

„Keby si stál na mojom mieste, nikdy by si ma neopustil,“ zašepkala som. „Zostanem s tebou až do úplného konca.“

„Prečo musíš byť taká tvrdošijná, láska moja?“ položil mi dlaň na líce a hlas sa mu zlomil. „Tvoj život má pre mňa stokrát väčšiu cenu než môj vlastný. Ak sa ti kvôli mne niečo stane, neodpustím si to ani na druhom

svete. Tá predstava ma desí viac než smrť. Viac než nekonečná temnota, do ktorej sa prepadnem.“

Cítila som jeho chvenie, celú tú bezhraničnú, všepohlcujúcu lásku, ktorá ma chránila ako posledná prikrývka pred treskúcim mrazom.

„Nemáš si čo vyčítať. Je to moje slobodné rozhodnutie. Urobila som ho s plným vedomím toho, čo nás čaká.“

Smrť bola blízko. Visela vo vzduchu ako lepkavá, dusivá hmla, z ktorej nebolo úniku. Paradoxne ma však zaplavil zvláštny, hlboký mier.

„Poďme sa naposledy pozrieť na západ slnka nad morom,“ požiadala som ho ticho. „Chcem cítiť tvoju ruku vo svojej, kým naše srdcia bijú v rovnakom rytme. Vieš... ak by som mala zomrieť a znova sa narodiť, chcem, aby si ma opäť našiel. Aby naše duše prešli cez všetky priepasti času a znova sa spojili.“

V jeho pohľade bolo tiché zvolenie a nekonečná vernosť.

„Súhlasím, moja drahá. Hoci hráme o každú sekundu... poďme. No najprv musíme dostať ostatných na palubu. Musia prežiť.“

Z vedľajšej miestnosti som počula tlmené hlasy a ťažké vzdychanie. Sedeli tam zhrbené postavy, tváre strhané strachom z blížiacej sa záhuby – moja matka i sestra.

Zohrievali si trasúce sa dlane nad dohorievajúcim ohňom v krbe a v každom ich pohybe bola zrejmá hrôza.

Cez zaprášené okno som zazrela trojsťažňovú loď, ktorá sa hojdala na morských vlnách, pripravená zodvihnúť kotvy. Na prednom a hlavnom sťažni mala napnuté obrovské štvorcové plachty, pripravené chytiť priaznivý vietor, kým zadná trojuholníková latinská plachta čakala na manéver k úniku na šíre more.

Čas vypršal. Každá ďalšia minúta zmenšovala nádej na záchranu. Podišla som k nim s ťažkým srdcom, ktoré mi v hrudi bilo ako zvon.

„Je čas. Musíte ísť.“

Z prítmia domu začali jeden po druhom vychádzať na kamenistú cestu vedúcu dolu k mólu. Kroky mali neisté, poháňané čistým pudom sebazáchovy. Zostala som stáť pri malom dievčatku. Hnedé kučierky,

smaragdové oči a pohľad, ktorý mi trhal vnútro. Mala som pocit, akoby sa dívala priamo do mojej duše a cítila, že sa lúčime navždy.

„Dávaj si na seba pozor a nikdy nezabudni, ako veľmi ťa ľúbim. Viac než čokoľvek na celom svete," kľakla som si k nej a zovrela jej drobné, chvejúce sa telíčko v objatí.

„Prosím ťa, neopúšťaj ma... poď so mnou, strašne sa bojím," zaplakala jemným hláskom. Slzy ma pálili pod viečkami ako žeravé uhlíky.

„Nemôžem, miláčik. Moje miesto je tu, pri ňom. Sľubujem ti však, že raz budeme znova spolu, sestrička moja. Buď odvážna, si silná a zvládneš to."

Pritlačila som jej na čelo posledný, zúfalý bozk. Vyprevadila som ju až k lodnému mostíku a dívala sa, ako vstupuje na palubu. Loď odrazila od brehu. Mávala som jej, až kým sa jej drobná silueta nerozplynula v morskej triešti a vetre ako vzdialená bodka na obzore. V hĺbke srdca som s istotou vedela, že v tomto živote ju už nikdy neuvidím. Bolo to naše definitívne zbohom.

„Poďme, láska moja," otočila som sa k nemu. „Chcem vidieť posledné zlaté odlesky na vode, skôr než sa zotmie."

Podišiel ku mne a s trpkou nehou mi podal ruku.

„Zlatý záblesk v tvojich očiach, keď sa do nich oprie slnko... ten si ponesiem v duši ako večný maják cez všetky temnoty."

Vtom sa spoza rohu starej kamennej budovy vynorili dvaja muži. Ich kroky boli tiché, no neúprosné. V rukách sa im zaleskla chladná oceľ dlhých muškiet.

Výstrel zahrmel ako hrom a preťal vzduch skôr, než sme sa stihli pohnúť. Guľka zasiahla jeho hruď. Stihla som zachytiť jeho posledný pohľad. Nebol v ňom hnev, len hlboká, nezlomná láska a zmierenie so smrťou. Vzápätí sa ozval druhý výstrel. Prudká, spaľujúca bolesť mi preťala rebrá ako blesk.

Potom nastalo ticho. Hrobové, absolútne.

Zrazu som necítila bolesť. Moje vedomie sa odpútalo a vznášalo sa v priestore nad dvoma nehybnými telami ležiacimi na kamennom nábreží.

Videla som seba samú, videla som jeho, no už som k tej schránke nepatrila. Bola som len nemým pozorovateľom vlastnej skazy.

A v tej chvíli mi v hlave zaznelo jediné slovo, naliehavé a čisté ako úder zvona:

„Camogli... Camogli... Camogli!“

Trhla som sebou a s výkrikom sa posadila v posteli. Tričko som mala do nitky premočené studeným potom, vankúš mokrý od sĺz, ktoré mi nekontrolovateľne tiekli po tvári. Srdce mi splašene narážalo do rebier a lapala som po dychu, akoby som sa práve vynorila z morských hlbín.

V šere spálne som sa nevedela zorientovať, izba mi pripadala neznáma a cudzia.

Pozrela som sa vedľa seba. Pod perinou pokojne spalo dievčatko z môjho sna. Vivien. Mala presne tie isté hnedé kučery a tú istú nevinnú tváričku. Hmla sa pomaly rozplývala, no spomienka bola až mrazivo živá.

Trasúcimi sa prstami som schmatla z nočného stolíka telefón a do vyhľadávača napísala to záhadné slovo: *Camogli*. Displej zažiaril. Na obrazovke sa objavili fotografie – vysoké, pestrofarebné domy nalepené na seba v strmom svahu, malý historický prístav a more trieštiace sa o skalnaté pobrežie.

Nebol to len turistický záber z Ligúrie. Pozerala som sa na vlastnú minulosť. Prsty sa mi nekontrolovateľne roztriasli a zadržiavaný plač prešiel do hlbokých vzlykov.

Vstala som a v nočnej košeli vyšla do obývačky. Zosunula som sa na chladnú podlahu, pritisla si kolená k hrudi a nechala slzy tiecť prúdom. Pri srdci ma pálila tupá, vystreľujúca bolesť, akoby ma tá guľka zasiahla len pred niekoľkými sekundami. Ruky som mala skrehnuté a zmeravené.

Vtom vrzli dvere a v predsieni sa objavila drobná silueta.

„Mamka, čo sa stalo?“

Vivien podišla ku mne a pevne ma objala okolo krku svojimi malými rúčkami.

„Bojíš sa, že ťa niekto vezme preč? Ja ťa predsa nikdy neopustím,“ zašepkala mi do ucha tým najnežnejším hlasom.